

Aşkın Boyutu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Kasım 2014

Mucizevî bir yadsımsızlık huşu yaratırken derinlerde, gizemli ve kekremsi ve izafî bir ruhdaş eşliğinde hükümsüzce yol yarılanmakta. Tüm çeyrekler bir bütüne tekabül etti. Yoz ve sancılı mahlûkatın dipsiz bir evrimi yolun kesiştiği.

Aranan aslında bir içim su kadar avuçlarımızda, içimizde, yüreğimizde gizli her ne kadar vakıf olma yetisi yitip gitmiş olsa da nazarında çoğunun.

Ne bir yanılısama ne de izafî ve vebali ağır bir kanıksama.

Aşkın boyutu nasıl nasıl engin ummanlarda yüzerken. Sersefil gözüken değil olan sadece eş güdümlü bir mecrada ulaşılmış bir mefhum bitimsiz ve seyri ömre bedel.

Şems'den çıkmak yola ve diyar diyar gezmek gönül dergâhlarında. Ne ilk ne son ne tek ne çoğaltı... Sadece sür git bir desturun ruhtaki eşkâli gözlerden kaçan ve anlama yetisinin noksan kaldığı.

Hükümler nasıl sancılı, mefhumlar nasıl irdelenmeye mahkûm. Olsun. Aşka mahkûm ve meftun olduktan sonra hangisi önem arz edebilir ki...

Sancılı bir aşk izdüşümü arayış olan hüzne de düşse o bitimsiz yol.

Kıdemli ve bağınaz bir yanılısama katmerli bir devinimin paralelinde seyreden.

Vakti zamanında yüzyıllar öncesine yolu kesişmiş iki gönül dostu. Nazenin iki yürek aynı dilde konuşan ve ortak bir ritim ile nükseden. Sessizliğin ses olduğu iki kişilik yalnızlığın çoğaltısında günümüze kadar uzanan.

Egoların savaşı aralıksız sürerken ve hak bulurken düzenek mahkûmları nefisin imtihanı İlahi Gücün kayıtsız kalmadığı. Hükmeden, var eden ve can veren.

Kim bilir seçtiğimiz yol hangi minvalde?

Kim bilir kimler neyin telaşını tetiklemiş de gönül gözleri çoktan kör olmuş.

Başıbozuk bir düzenin ücretli münafıkları. Ve anlaşılmazlığın çeperinde başıbozuk bir derviş, ana ve mahlûkata rest çekmiş.

Sonbaharın yaş dolu bulutları koyultmakta iken evreni sırlı gün ve gecelere mecbur kılınmışız. Zafiyeti bitimsiz ve mecali çoktan tükenmiş addedilen o girizgâh.

Hayata müdahale ya da hayra yormayan bir o kadar destursuz bir yanılısama o meşum varlığın gizemi sürerken.

Peyder pey bürünülen onca naz. İzahatı öylesine olası ki yeter ki anlama zafiyeti çekmesin eşref-i mahlûkat.

Elif Şafak'ın kaleminden okuduğum şu satırlar belki de en güzel izahatı gönülden dile düşen:

“Konuşmayı unuturum. Kelimeler silinir zihnimden. Sonra göç eden kuşlar gibi bir anda geri dönerler. Bunların hiçbiri korkutmaz beni. Ne var ki insanlara tuhaf geldiğimi bilirim. Zamanla öğrendim ki, vecd hallerinden başkalarına pek bahsetmemeli. İnsanoğlu nedense anlayamadığım kötölemeye meyilli. Kaç kez bizzat tecrübe ettim bu şaşmaz kaideyi.”

Allah aşığı, hakikat ehli Şems-i Tebriz'in mana ehli varlığı bir o kadar aşikâr. Zikrettiği gibi:

“Bir gül kadar güzel ol; ama dikenini kadar zalim olma. Birine öyle bir söz söyle ki, ya yaşat ya öldür ama asla yaralı bırakma.”

Edebin ve güzelliğin derya olduğu nice söylem feyiz alınası ve yüreğe işleyen.

Vebali boynuna eşref-i mahlûkatın. Yine de süreklilik arz eden ve müphem bir ivme bazen ters işleyen. Sınırlı kelimelerle doyumun verdiği o lezzet acıdan neşeyi doğduran.

Güneş kadar asil ve sıcak ama olabildiğince yüreği ısıtan. Yeri geldi mi ketum bir sırdaş gönle gereken. Buzdağının o görünmeyen kütlesi güneşin eritmeye mecalinin yetmediği. Ve kuşkulu, sitem arz eden korunaklı dünyayı işgal etme gayesiyle çırpınan.

Ayarı düzeneğin her ne kadar kaymış olsa da kayıp gitme dürtüsü iştilgal etmiş kaygan zemin her an tehdit ederken.

Dilin orucu makbul olan ve gönül ehli bir ömre nail olmak. Çelişkilerden uzak ve kalbe yakın...